

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. március 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÉRDEKEL-E, MIT AKAR JÉZUS?

Énekek: 331,1-3, 4-5

Alapige: Lk 19,28-40

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk téged ezen a virágvasárnapon, és köszönjük ennek a szép éneknek a sorait, amely rólad szólt. Köszönjük, hogy az énekíró így tett vallást, amikor megírta az énekét rólad, és így hirdetett téged. Köszönjük, hogy mi, késői nemzedék is, énekelhetjük ezt az énekét, és dicsőíthetünk téged, aki szegényen, szerényen, szelíden, alázatosan jöttél el azon a virágvasárnapon a te néped közé. Köszönjük, hogy téged várhatunk, aki belépsz majd ebbe a világba, amikor minden szem meglát, még akik általszegeztek is. Köszönjük neked, hogy akkor már nemcsak a te néped iránti kegyelmes, irgalmas tekinteted lesz látható, hanem az ellenségeidet vasvesszővel fogod bírni. Köszönjük, Urunk, hogy még nem jött el ez az idő, és még lehet ellenségből barát, keményszívűből újjáteremtett lélek, hitetlenből is téged követő ember! Köszönjük, hogy ennek minden feltétele megvan, mert szól az ige, és körülvesz bennünket a Szentlélek.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket ma is a te igéd köré. Kérünk, hogy kinek-kinek közülünk, ott, ahol hallgatjuk az istentiszteletet, szenteld templomná a környezetet! Hadd tudjunk mindent kiiktatni, lekapcsolni, hogy egyedül a menyeyei hullámhosszra tudjunk ráhangolódni! Engedd, hogy ne zavarjon bennünket semmi a hallásban, az értésben, és ne gátoljon majd semmi a cselekvésben, hogyha arra indítasz bennünket! Kérünk, hogy Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imádására, magasztalására!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Lukács írása szerinti evangélium 19. fejezetéből a 28. verssel kezdődő szakaszból: „És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe. És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely

ÉRDEKEL-E, MIT AKAR JÉZUS?

Olajfák hegyének hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, Mondván: Menjete el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nekik mondotta. És mikor a vemhet eloldák, mondának nekik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet? Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. Elvivék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyhezteték. És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az útra teríték. Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! És ő felelvén, monda nekik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.”

Szeretettel köszöntöm a testvéreket virágvasárnap ünnepén! Amikor a kereszténység ünnepet ünnepel, és arra emlékezik, ami kétezer esztendővel ezelőtt történt, akkor nagy a kísértés, hogy ez az emlékezés csak külső megjelenés legyen. Amikor Jézus Krisztus életével kapcsolatos eseményekre emlékezünk, amelyek a mi megváltásunk érdekében történtek, akkor nem külsőképpen szeretnénk ünnepelni, hanem mennyei üzeneteket szeretnénk elvenni abból a történetből, ami virágvasárnapon, néhány nap múlva nagypénteken, majd pedig húsvétkor történt.

Tehát, testvéreim, tegyük ezt ma is, és nézzük meg, mi virágvasárnap üzenete a mi számunkra! Ahogy elolvassuk azokat a történeteket, melyek virágvasárnapon történtek, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, láthatjuk, hogy Isten ígéje leleplezi az emberit, és felragyogtatja a mennyeit. Jézus mindig a mennyeit akarta ragyogtatni, legfőképpen azt az atyai akaratot, amely őt elrendelte váltságul sokakért. Ugyanakkor az ember pedig hajlamos arra, hogy valamilyen emberit, valamilyen földit emeljen ki; valami mulandóra figyeljen, vagy valamilyen aktuális dolgot emlegessen.

A mai alkalommal nézzük meg, hogy virágvasárnap mit gondoltak az emberek, akik kimentek Jézus elé; pálmaágakat vágtak, felső ruháikat az útra terítették, hozsannáztak, és azt mondták: áldott a király, aki jön az Úrnak nevében! És mit gondolt az Úr? Néhány évvel ezelőtt hallottam a következő történetet. Egy cég élén vezetőváltás volt. A régi vezető helyett a dolgozók nagy örömmel várták az új vezetőt, mert úgy gondolták, hogy a régi túl szigorú volt, sokat követelt, és még dolgozni is kellett, mert megkövetelte. Aztán jött az új vezető, és néhány hét elteltével visszaírták a régit, mert kiderült, hogy az új mindazt teszi, amit a régi tett, de ráadásul még szeretetlenül is.

Valami hasonló történik minden virágvasárnap. Megvan az emberek gondolata, gondolkodása, amire nagyon igaz az az ószövetségi íge, melyet az Úr szemrehányásként mondott az ő népének: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti útaitok nem az én útaim.” Tudniillik, virágvasárnap a népnek olyan

gondolatai voltak, hogy ha Jézus Krisztus király, ha érvényesíti az ő hatalmát, ha bemegy a palotába, akkor majd kiűzi az idegen uralmat onnan. Jézus Krisztus azonban küldetésben járva az Atyától elküldött Megváltóként, nem azért jött, hogy a nép gondolatait végrehajtsa, hanem Jézus mindig úgy tett bizonyosságot, hogy mit kell tennie. Többször elmondta a tanítványoknak, hogy az Emberfiának szenvednie kell, át kell adatnia. Nem volt alternatíva, hogy mi lenne, ha az történne, amit a nép gondolt felőle. Virágvasárnap arról beszél, hogy Jézus Krisztus végrehajtja azt, amit az Atya gondolt felőlük, és ezért Jézus Krisztus az életét adta.

Ennek a mai napnak legyen a nagy kérdése: mit akarok én, és mit akar Jézus? Itt azt látjuk az igében, hogy ha nem azt akarja Jézus, amit az ember, akkor „feszítsd meg”-et fognak kiáltani, akkor a főpapok kezére adják. Ha nem enged Jézus a nép akaratának, a demokráciának, akkor ítéletre adjuk! Ha kell, megfeszítjük, megöljük! Bár a nép nagy ünnepséget szervez, sok külsőséggel, magasztos gesztusokkal, még zsoltárverset is idéznek az Ószövetségből, azonban igaz az ige, hogy „ez a nép csak szájával közeledik hozzám, (...) de szíve távol van tőlem”.

Éppen ezért, a virágvasárnap akkor is arról beszélt és ma is arról beszél, hogy vajon szívvel hiszel-e Jézusban, vagy pedig külsőségekre adva, külsőségeket gyakorolva éled a vallásos életedet? Lehet Jézus elé teríteni a köpenyeket, lehet leszabdálni és eléje rakni a pálmaágakat, de oda lehet vinni a szívedet is, és azt mondani, hogy ezen taposs, Uram, ezt adom eléd! „Itt van szerelmem áldozatja, hűségem hű kezedbe adja. Itt van szívem, itt van szívem!” Csakhogy nincs ott a szív! Ott van az, amit akarnak adni, csak az nincs ott, amit kellene adni.

Testvéreim, virágvasárnap nagy titka, hogy meglátjuk-e, amit az Úr kér, amit az Úr akar? Meglátjuk-e, hogy amit akar, azt megteszi, és nem tudjuk segíteni ebben, de nem tudjuk hátráltatni sem? Nem tudjuk siettetni az Urat, de nem tudjuk késleltetni sem. Hányszor mondja azt Jézus, hogy „nem jött még el az én óráim”, amikor siettetni akarják! Máskor Péter meg késleltetni akarja Jézust: „Mentsen Isten, Uram, nem eshetik ez meg te véled!” „Az életemet adom érted”, és Jézus látja, hogy Péter csak szájjal közelget hozzá. Neki azt kellett volna mondania: az életemet adom neked! Majd Jézus adja az életét Péterért, a tanítványokért, meg miértünk.

Bizony, tudjuk mi, ha kell, a vallásos lelkünket ünneplőbe öltöztetni, csakhogy ezen a mai napon inkább úgy kellene gondolkodnunk, hogy „Megtörve és üresen adom magam neki”! „Jövök semmit nem hozva, Keresztedbe fogóztatva. Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz” lelkületével jönni az Úr elé! Sokszor elmondjuk, hogy „legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is”, de azért mindig azon munkálkodunk, hogy „legyen meg az én akaratom”. Az új szívet és új életet kapott ember mindig azzal kezdte a keskeny úton járását, hogy megtagadta a saját maga akaratát, és megkérdezte az Urat: mit akarsz, hogy cselekedjem? Ezt nevezzük aktív engedelmességnek, aktív odaszánásnak.

Mai vizsgálódásunk az ige alapján legyen az, hogy akaratunk, gondolkodásunk, felfogásunk vajon mennyei síkon van-e vagy pedig földi síkon! Földhöz ragadt módon gondolkodunk, elvárunk, kérünk Jézustól, vagy pedig azt mondjuk: te tegyél késszé engem minden jóra, akaratod cselekvésére, hogy azt cselekedjem, amit te gondolsz, ami a te dicsőségedre való! Erre a lelkületre, amikor valaki nem

ÉRDEKEL-E, MIT AKAR JÉZUS?

a maga akarát akarja cselekedni, Jézus adott nekünk példát, és Jézusnak a mennyei síkra való ráhangolódás az életébe került. Hiszen a Gecsemáné kertben azt mondta: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te!”

Kedves testvérem, akkor vagy mennyei síkon gondolkodó ember, mennyei látásban járó ember, ha ki tudod mondani, hogy „de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te!” Nekem megvan a magam gondolata, a magam akarata, a magam terve, a magam elvárása, de ne úgy legyen, ahogy én akarom! Ez, testvéreim, az életünkbe kerül, úgy, ahogy Jézus Krisztus mondja, hogy tagadja magát! Boldog ember, aki ezt az akaratos, elváró, Jézus Krisztust irányító életet elveti, megöli és keresztre feszíti, és boldog az, aki magát kiszolgáltatja.

Azt érzem, hogy az első virágvasárnapon ez a tömeg, amiről Isten ígéje ír, szolgáltatni akart valamit Jézusnak: ünnepélyesebb legyen a bevonulás, ünnepélyesebb legyen a külső, de Jézusnak nem ilyen szolgáltatásra volt szüksége. Csak az a baj, hogy nem szolgáltatni kellett volna, hanem kiszolgáltatni magukat neki, és nem nézni a jeruzsálemi bevonulást, hanem azt mondani: „Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus! Így száll imám most feléd.” Ide vonulj be! Az ünnepel virágvasárnapot ma igazán, hittel, szívvel, aki csendesen, örömmel, engedelmeskedve odahajtja szívét az Úrhoz. Odahajtja szívét a mennyek világa felé és boldogan dicséri az Urat. Nézzétek meg, hogy ennek a népnek elvárásai voltak Jézussal szemben! Virágvasárnap arról szólt, hogy nekünk vannak elvárásaink Jézussal szemben.

Zsoltárt idéznek, csak nem pontosan, mert eredetileg a zsoltárban az nincs benne, hogy „király”, csak az, hogy „áldott, aki jön az Úrnak nevében!” A nép már úgy idézi, hogy „áldott a király, aki jön az Úrnak nevében”. Miért? Azért, mert az volt az elvárás Jézus felé, hogy mutassa meg, hogy ő király. Az énekekben énekeltük, hogy „Jézus király és magát annak vallja, De hogy királlyá tegyék, nem javallja”. Az más kérdés, hogy Jézus minek vallja magát, és az is más kérdés, hogy mit akart tőle a nép. Ők azt akarták, hogy jöjjön a király; vonuljon be a palotába; vegye át az uralmat az ország felett. Egy tanítvány megkérdi még az utolsó percekben is, hogy „Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek?” Jézus azt mondja: „Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat! Menjetek széles e világra; hirdessétek az evangéliumot; tegyetek tanítványokká minden népet!”

A nép elvárása az, hogy ő király legyen. Az Ószövetség úgy jövendöl erről, ahogy a Zakariás 9,9-ben olvassuk: „Ímhol jó néked a te királyod.” A nép azt akarta, hogy legyen nekik királyuk, aki vezeti az országot, a gazdaságot, a politikát, de amikor Zakariás azt jövendölte, hogy a „te királyod jön”, akkor arra gondolt: jön majd valaki, aki a te életedet akarja vezetni, aki a te királyod akar lenni. Aki nem a trónon akar ülni a palotában, hanem úgy, ahogy Pál apostol mondja: Jézus Krisztus lakozzék hit által a ti szívetekben! Oda akar bevonulni, ott akar trónra kerülni. Az a baj, ha valaki azt mondja: Jézus a mi királyunk; és nem azt mondja: Jézus az én királyom!

Virágvasárnap ezzel kell szembesülnünk: Jézus Krisztus úr-e az életben vagy pedig megtúrt mellékszereplő? A filmekben először feltüntetik a főszereplőt, majd a mellékszereplőket, azután kiírják: „és sokan mások”. Virágvasárnap ez a döntő, hogy Jézus Krisztus vajon nagybetűvel van kiírva az első helyen, vagy pedig

mellékszereplő, egy megtúrt személy? Vajon csak szolga az életemben, vagy pedig ő az én Királyom? Ő vezet minket mindhalálig. Vajon az ő szava-e a döntő, vagy pedig más?

Amikor a nép azt mondja: hozsanna, hozsanna a magasságban, akkor sem arra kíváncsiak, hogy Jézus mit akar, hanem arra, hogy mi mit szeretnénk, mert a hozsanna magyarul annyit jelent, hogy „segíts meg!” Ők azt akarják, hogy segítsen Jézus. Ő valóban azért jött, hogy segítsen, csak nem úgy, ahogy a nép gondolta. Rá akarják Jézusra erőltetni az elvárásukat és akaratukat: segíts meg bennünket! Amikor egy nyomorult, vak koldus ül az útszélen, majdnem ezt mondja ő is, de mégsem, hanem ezt: Jézus, könyörülj rajtam! Egészen más a kettő: segíts meg, vagy pedig könyörülj rajtam! Más a lelkiület, más a szív, és más a lélek, ami ott munkálkodik.

Testvérek, olyan jó lenne, ha nem mi mondanánk meg Jézusnak, hogy mit tegyen és hogyan! A ma okos embere kioktatja Jézust, próbálja őt vezetni: segíts meg és király legyél! De lehet azt mondani: „Legyen csak úgy, ahogyan Te kívánod, legyen csak úgy, ahogyan akarod.” A múltkor szolgáltam arról az ígéről néhány csoportban, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy „kövess engem”, és ott egy ember azt mondja: „követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy eltemessem az apámat!” A másik azt mondja: „előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek a házam népétől!” És akkor azt mondtam: igen, Jézus Krisztus követésében hatalmas gát, amit nekünk le kell küzdenünk az ő segítségével, az az eltérő életprogram. „Nekem más a programom!” Jézus azt mondja: kövess engem, most és azonnal! „De nekem most más célom van! Előbb engedd meg, hogy elmenjek!” Én még nem tudom azt elmondani, hogy: „Vágyat, célt a múltnak adtam, nincs már bennem vak remény”, és nem is leszek „mégis gazdag úr”, hogy „Isten és a menny enyém.”

Testvérek, a ma emberének hatalmas gátja Jézus követésében – hívőknek is nagyon sokszor, de adja az Úr, hogy ne így legyen – az eltérő életprogram! „Én nem tudok hozzásimulni, idomulni Jézus programjához!” Amikor van egy választás, akkor mindenfélét mondanak, mindenfélét ígérnek, mert meg kell írni a programbeszédet. Az a baj, hogy mi írjuk magunknak a programot! Mi annyira meg tudjuk írni a napi programot, a heti programot, az éves programot! Az egyházban is volt egy irányzat, amikor valaki kitalálta, és jó vastag könyvekben megjelent Magyarországon is: „A gyülekezet programja öt évre.” Csak eggyel nem számolt, hogy Isten Szentlelke „fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy.” Nem számolt a János evangéliuma 3. fejezetével, csak azzal, hogy mit fogunk mi csinálni; mit kell nekünk megtenni; hogy kell egy gyülekezetet építeni! Ja, hogy a Lélek? Ahogy Ezékiel könyvében olvassuk, inkább azt kellene mondani: a négy szelek felől jöjj elő Lélek, és lehelj életet a holtakba!

A virágvasárnap ezt jelenti: neked van programod vagy Jézusnak? Az ember akarata vagy pedig Jézusé érvényesül? Ezen a napon – azt olvassuk, hogy – Jézus sírt, és pontosan ezért. Miért? Azért, mert látta, hogy az embernek más az életprogramja. Fordítva gondolják. Nem úgy, hogy Jézustól az én szívemig, hanem az én gondolataimtól az Úr gondolatáig. Majd mi vezetjük őt, majd mi mondjuk meg neki, hogy mit csináljon! Majd mi engedélyezzük azt, ha valamit akar! És szembesülniük kell vele, hogy nem erről van szó.

ÉRDEKEL-E, MIT AKAR JÉZUS?

Virágvasárnap arról szól, hogy vajon az ige vezeti-e a véleményünket és a megnyilvánulásainkat? Vajon ige mentén akarunk-e haladni? Jézus ige mentén haladt, ahogy meg volt írva. Minden úgy történt, ahogy elő volt készítve, mert Isten mindig így dolgozik. Micsoda előkészítés folyt! Ma reggel elolvastam, olyan gyönyörű, amikor Aggeus próféta könyvében leírja az ige, hogy hogyan épült a templom. Virágvasárnap nem itt kezdődött, hogy pálmaágakat szabdaltak és köpenyeket terítettek, felső ruhákat vettek le az emberek. Virágvasárnap ott kezdődött, amikor Isten templomot épített, amibe majd Jézus bevonul. Ezért kell felépíteni a templomot Jeruzsálemben, bár lerombolták, de fel kell építeni, mert ide fog majd bevonulni az Úr Jézus Krisztus, az Atya házába.

Éppen ezért, testvérek, tanuljunk meg az ige mentén haladni és gondolkodni, Isten kijelentése szerint élni, beszélni és cselekedni, és nem azt nézni, hogy mit mond a közvélemény, mire sarkall a korszellem bennünket, hogyan változtatja meg egy-egy irányzat az életünket! Annak idején megváltoztatta a gondolkodást, a művészetet, mindent áthatott, amikor jött a romantika, jött a humanizmus, jött a racionalizmus, jött az avantgárd, és mindenre rányomta a bélyegét. Akkor úgy festettek a festők, úgy készítettek szobrot a szobrászok, olyan költeményt írtak a költők, mert a szerint kellett megfogalmazni a művészetet, ahhoz kellett igazodni!

Tanuljunk meg virágvasárnap, hogy Isten igéjéhez ragaszkodva, a szerint haladjunk mennyeiek fényében, mennyeiek látásában, mintha látnánk a láthatatlant! Örök értékek mentén. Azért, mert ha a Biblia mentén haladsz, akkor örök igazságok mentén rendezed az életedet. Igen, csodálatos dolog, hogy terv szerint történik minden! „Menjetek be az átellenben levő faluba, találtok ott egy számarcsikót, amin még senki nem ült” – mert az Úr szolgálatára csak olyat lehet adni, amit még nem használt senki. Ott van egy fiatal számar, ami sokat ér, ami drága, amin még ember nem ült, azt hozzátok el! El van készítve, mert az Úrnak van szüksége rá, és a gazdája el fogja engedni!

Ez a nagyhét szóljon arról, hogy minden el van készítve! A te váltságodért, üdvösségedért, örök életedért, bűnbocsánatodért minden el van készítve! Ne gondolkozz te másként! Ne akarj te mást hozni, mást adni! Ne akarj gátakat emelni, hanem mondd azt: „Amint vagyok, – nincs semmi gát, Kegyelmed mit ne törne át!” Az Isten előkészítő munkájába vajon belecsodálkozol-e? Az a tömeg virágvasárnap nem abba csodálkozott bele, hogy hogyan készítette elő, hogyan szólt a Zsoltárok könyve erről a bevonulásról. Nem jutott eszükbe, hogy Zakariás hogyan jövendölt erről a bevonulásról, hanem azon fáradoztak, vajon hogy tehetnék az ünnepet ünnepélyesebbé? És levágják a pálmaágakat, leterítik a felső ruháikat, kinyitják a szájukat hozsannázásra és ige idézetre, és nem veszik észre Isten csodálatos előkészítő munkáját.

Lásd meg ezen a mai ünnepen, milyen gondoskodó atyai szeretet készítette elő a te megváltásodat, amelynek része volt a bevonulás! Heidelbergi Káténk karácsonnyal kapcsolatos kérdése, hogy mi volt a célja, a haszna Jézus Krisztus születésének, emberré léételének, testté léételének, az ige testté lett csodájának? A feleletben így fogalmazták meg, hogy „a mi megváltásunk”. Karácsonykor nem a Betlehem a fontos, nem a kicsi gyermek a jászolban, hanem már akkor is a megváltás. Ezért történt. A kereszt, a Golgota ennek része, hogy az majd megtörténjen. Része an-

nak a nagy isteni tervnek, amely nemcsak Jézust rendelte váltságul, nemcsak neki mondta, hogy „Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége. Bűn átkából segítsd ki hát, Fojtsd meg a ráleső halált: Az embert térítsd hozzám”, hanem lásd meg a mai napon, hogy ebben a tervben te is benne voltál, mint Jézus Krisztus gyermeke!

Olyan sokszor hálát adok, ahogy idősödve egyre többet gondolok vissza a múltra, és mindig belesodálkozom abba az isteni tervbe, amely előkészítette és munkálta az én üdvösségemet! Milyen csodálatos volt gyermekkoromban, amikor a nagymamám szobájának a falán először szembesültem igékkel! Nagyon tetszetek ezek az igés falitáblák: virágosak is voltak benne, meg aranyozott betűvel írottak fekete táblán. Emlékszem, ott álltam gyermekként, és olvastam ezeket az igéket. Akkor még nem értettem, hogy miről szólnak, de úgy voltam vele, hogy Jézus azt mondta: de azután majd megérted. És amikor eljött az idő, akkor megértettem, és belesodálkozhattam abba, hogy Isten hogyan munkálta, hogyan készítette, hogyan rendezte az életemet.

Virágvasárnapon tehát, nem arról van szó, hogy te mit rendezel, hogyan teszed ünnepélyesebbé, hanem arról, hogy Isten mit rendezett, mit határozott, mit készített! És nem tudsz mást csinálni ilyen mennyei előkészítő munka beteljesedését látva, virágvasárnapon sem, nagypénteken sem, húsvétkor sem, csak velem együtt, magadat megüresíteni, leborulni, hálát adni, megköszönni, dicsőíteni, magunkat megtagadva átadni, és azt mondani: „Jöjj királyom, Jézusom! Szívem, íme, megnyitom!” Hányan várjuk most különösen, hogy nyíljanak meg a templomajtók, de higgyétek el, sokkal fontosabb, hogy nyíljanak meg a szívek! Hogy a Szentlélek Isten menjen, és nyissa a szíveket! Hulljanak a závárok; régi, berozsdásodott sarokvasak nyikorogva megnyíljanak Jézus előtt, és azt mondjuk: jöjj Királyom, Jézusom! Ne a templomba menjél csak! Ne Heródes palotájába menjél! Ne a fővárosba menjél csak, hanem most, ma, lépj be az én életembe! Lépj be az én szívembe! Vedd át ott az uralmat! Te légy Úr éltem fölött, s szívem nem ismer kényszert, önként szolgállok téged!

Erre segítsen, erre készítsen bennünket a Szentlélek, virágvasárnap ünnepén, testvéreim!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Megváltónk, Úr Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk téged, hogy nem fordultál vissza a nehézségek, a szenvedés elől, hanem végigjártad a szenvedés útját, egészen a Golgota keresztjéig, a megaláztatásig, a megfeszítettetésig. Azért, mert láttad azt a sok embert, akiket ez által váltasz meg a halálból, kínból, poklobból, a kárhozat tüzétől, az ítélet rettenetes voltától. Olyan jó tudni, Uram, mivel mindent tudsz, hogy a mi életünk is ott volt teelőtted már, és mi vallhatjuk és láthatjuk, hogy miattunk és érettünk tetted mindezt!

Engedd, hogy virágvasárnap valóban ne úgy legyen, ahogy mi akarjuk, ahogy én akarom, hanem legyen úgy, ahogy te akarod. Mi is, Péterrel együtt valljuk: „Mester, egész éjszaka halásztunk, de a te parancsodra mégis kivetem a hálót”, hogy megváltoztassuk irányultságunkat, gondolatainkat! Hogyha mást gondol-

ÉRDEKEL-E, MIT AKAR JÉZUS?

tunk, engedjünk a te gondolatodnak, tudván, hogy az a jó, mert te rosszat nem akarsz nekünk. Ó, Urunk, kérünk, hogy könyörülj meg rajtunk! Azt kértük, hogy a szívek ajtaja nyíljon meg, de könyörgünk hozzád, hogy hamarosan a templomajtó is nyitva lehessenek, és boldogan mondhassuk és zenghessük: jertek, menjünk fel az Úr házába!

Kérünk téged, Urunk, most, hogy külsőleg szomorú ünnep elé nézünk, sok-sok beteggel, gyászolóval, tragédiákkal családokban, országunkban, az egész világon, vigasztalj, erősíts, bátoríts bennünket! Kérünk, hogy hordozd a gyülekezet betegeit, főképpen a kórházban szenvedőket, kórházban ápoltakat, de az otthon betegeskedőkért is kérünk. Kérünk téged a gyászolókért, azokért a testvérekért is, akik a héten temettek, búcsúztak szerettüktől. Kérünk téged, hogy vigasztald meg őket is az örökélet reménységével!

Kérünk téged, hogy a nagyhéten is prédikáltasd a te szent igédet, felséges Isten, és engedd, hogy elcsendesedve, naponta téged keressünk, utánad vágyakozunk, és egész életünk téged hirdessen! Hadd kérjünk téged, életünk Urát, hogy segíts meg bennünket, de nem azért, mert mi kérjük, hanem azért, mert te ajánlottad, hogy „... hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” Tégy úgy, ahogy jónak látod!

Ámen.

331. ének

1. A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte, utána;
Zöld ágakat szeldelnek útára, Békességet hoz népe javára.
Áldott, aki jött az Úrnak nevébe' Átala léptünk az Isten kedvébe;
Békesség ott fenn a mennyországban, Áldott az Isten a magasságban!

2. Ó, szentegyház, hívek boldog országa! Mily édes ez a Jézus királysága!
Szelíd, szegény ez és alázatos, De nagy hatalmú és csodálatos.
Igaz ez és a bűnből szabadító, A bűnt, halált és népeket hódító;
Vasvesszővel bírja ellenségét, De szelíden őrzi örökségét.

3. Jézus király és magát annak vallja, De hogy királlyá tegyék, nem javalja;
Sőt, noha Isten, Sion királya: Lett az időben szolgák szolgája.
Jön szamárháton alázatossággal, Aki pedig bír az egész világgal;
Nem jön királyi fényes bíborban, Nem fegyverekkel zörgő táborban.

4. Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia! Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket, Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká S nyert kincseidben birtokosokká.

5. Hogy csak a Jézus és az ő szent Atyja Törvénye legyen és szent akaratja
Cselekedetink zsinórmértéke: Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben legyen felemelve, És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére A boldog lelkek lakóhelyére.